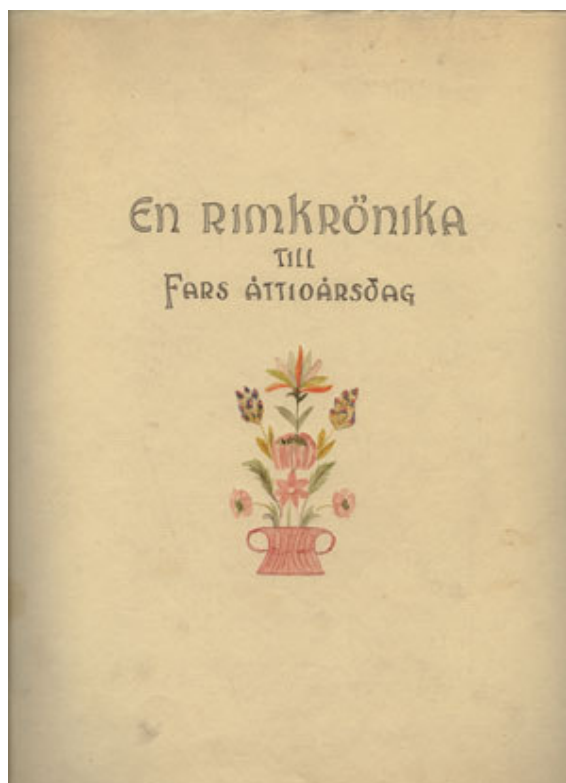

Rimkrönika skriven till Nanne Anderssons 80-årsdag
den 27 oktober 1924

I en kringbyggder gård, i ett lågt gammalt hus, han blev
född och fick skötsel och ans.
Och han låg i sin vagga så blåögd och rund till stor
fröjd för föräldrarna hans

Och hans fader var stolt, när han såg på sin pilt: "Vilken
rar liten påg vi ha fått.
Du skall bliva mitt stöd. Du skall ärva min gård,
du skall så samma tegar jag sått".

Knappt två år han väl är, när han väcker sin mor
varje morgon, då klockan är tre:
"Tända ljus, tända ljus". Han har sovit sin blund,
han i verksamhet alla vill se.

När han åtta år fyllt, re'n han hjälper sin far,
uti Skallen han vaktar i bland.
Hemmets kor och dess får. När han smugglare ser,
han dem skrämmer med fart ifrån strand.

Men han tilltar i kraft och i kunskap och vett, går
i skola ett år eller två.
Han där räkna sig lär, lär sig skriva jämväl, och
sin bibliska kan han som få.

Sen han tjugoo år fyllt, uti två veckors tid
han ock övar för konung och land
Exercerar så käckt, gör helt om och halft om.
Ett gevär bär han ock i sin hand.

Men hans far blivit gammal, han säger en dag:
"Tag nu gården, som en gång jag fått
Uti arv från min far, ty jag vet att du väl
sköter om, vad du får på din lott.

Jag har älskat dem så, varje teg, varje fält på den
gård, där min möda jag glad
Lade ner såsom barn, såsom yngling och man.
Tag nu arvet från fädernas rad"

Så är gården nu hans. Hans den vajande råg
hans de brokiga, grimliga nöt,
Vagn och plog och den häst, som han själv hade
tämt. Från hans klöver står doften så söt.

Men han själv satt i stugan och talade så: "Det .
är tomt i mitt ensamma tjäll.
Jag har gård, jag har grund, jag har boskap
i stall, men Jag känner mig dock icke säll.

Då till Lundby han far, ty där finnas en mö,
snart till hanne han sänder ett bud.
Och hon känner hans tro och hans trofasta hug,
och han för henne hem som sin brud.

Nu är trevnad i hem, nu är glädje i gård, där
de två uti lycka och frid,
Sköta arbetet sitt, såsom plikten dem bjöd,
utan fåfänglig ävlan och strid.

Nu han dikar och märglar och sköter sin jord,
så att skördarna ökas med fart.
Och hon spinner och väver, planterar och sår i
sin trädgård små blommor så rart.

Men små barn komma snart och så brått får nu
mor med att sköta och vagga de små.
Nog får far hjälpa till, ty det är ett stort slit
med små barn, innan de kunna gå.

Och när sen de kan gå, ska de tukt ha och ris,
men riset det fick mor sköta mest.
Ja, arbete och möda de får pröva på, men
det är deras dagliga fäst.

Och så far köper "Bengtes", sin gård ökar ut
med båd' åker och utmark så vid
Dessa stenfälten ta, allt som årena gå, ock
hans mesta intresse och tid.

Uti Skallen han nu bygger vägar av järn
jämte vagnar att fara därpå.
Många skepp han befraktar att lastas med sten
för att segla på böljorna blå.

Han blir kyrkovärd snart. Uppå häradets ting tar
han plats, såsom far hans gjort förr.
Uti bygden han är snart sagt allas bankir. Ingen
ohjälpt går bort från hans dörr.

Endast vänner han har. Och hans valspråk det är:
"Gör ej rätt blott men gott mot envar,
Samla icke på skatt, som förstöres av mal eller
rost. Var de armas försvar".

Mem ack åren de fly. Nu hans hjässa är grå, hans
rygg den är böjd utav tiden.
Han har redligen fyllt sitt odalmannavärv. Han
ser hän emot vilan och friden,

-----**-----

Och så vilja vi nu på Fars åttiårsdag honom
bringa vår kärliga hyllning
Vad Far är för oss barn, hur vår kärlek han har,
tör ej tarva rim och förgyllning.

För allt gott Du oss gav, för den säd, som
Du sått uti kärlek och tro i vår håg,
Tag vårt tack. Må Din afton bli ljuv, när Du nu
ser tillbaka på årenas tåg.